

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1564/2014
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Б.М. из Н.С., Општина В.Б., против тужене Општине Врњачка Бања, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1904/13 од 24.07.2014. године, у седници одржаној 27.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1904/13 од 24.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву П1 2/13 од 09.05.2013. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење тужене бр. 020-116/12 од 02.10.2012. године и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 1904/13 од 24.07.2014. године преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца и одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, јер побијана пресуда

садржи све разлоге о одлучним чињеницама сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, Општинско веће тужене расписало је 20.03.2009. године оглас за постављење начелника на период од пет година, на које је изабран тужилац решењем тужене од 24.04.2009. године. На редовној седници одржаној 02.10.2012. године Општинско веће тужене је донело решење о разрешењу тужиоца пре истека времена на који је постављен, због лоше организованог рада у општинској управи. Против овог решења тужилац је изјавио приговор, који је одбијен решењем Општинског већа тужене од 06.11.2012. године.

У конкретном случају, поступак је започео 24.11.2012. године подношењем тужбе Управном суду 24.11.2012. године. Тужбом је тужилац тражио поништај решења Општинског већа тужене од 02.10.2012. године, којим је разрешен дужности, а након упућеног захтева од стране тог суда за уређење тужбе у погледу прецизног означања коначног другостепеног управног акта који се тужбом оспорава, тужилац је уз поднесак од 10.12.2012. године доставио решење од 06.11.2012. године, којим је одбијен његов приговор, не постављајући при том тужбени захтев у погледу поништаја наведеног другостепеног решења. Тужилац је у току целог поступка остао при првобитно постављеном тужбеном захтеву.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, налазећи да се у конкретном случају из решења о разрешењу тужиоца не види на основу чега је утврђено да је тужилац као начелник Општинске управе заиста лоше организовао рад, који је за последицу имао отежано спровођење општинских активности, те да се разрешење тужиоца не може заснивати на слободном уверењу чланова органа који је донео одлуку о разрешењу, већ да за разрешење морају да постоје оправдани разлози претходно утврђени у одговарајућем поступку.

Апелациони суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, правилно закључујући да је тужилац тужбом могао само да покрене спор против коначног другостепеног решења од 06.11.2012. године, што у конкретном случају није учинио.

Неосновано се ревизијом указује да важећим прописима није предвиђена двостепеност одлучивања о разрешењу тужиоца са места начелника општинске управе и, с тим у вези, о његовом радноправном статусу. За конкретан радни спор, па и услове тражења судске заштите, меродавне су одредбе Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 49/91...39/02), који се и даље сходно примењује у органима локалне самоуправе, на основу члана 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09). Закон о радним односима у државним органима се примењује на све запослене у општинским органима управе и на изабрана, односно постављена лица у овим органима, осим у погледу оних права, обавеза и одговорности који су уређени посебним законом, а ако нису законом посебно уређени, на њих се примењују општи прописи о радним односима (члан 1. став 2. и 3.).

Одредбама члана 71. Закона о радним односима у државним органима прописана је двостепеност одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених, односно постављених лица. Услов и рок за судску заштиту прописан је одредбом члана 71. став 6. овог закона. Том одредбом је прописано право, али и обавеза запосленог, односно постављеног лица да се обрати надлежном суду у року од 15 дана од пријема другостепене одлуке поводом његовог приговора, којом није задовољан. Та обавеза подразумева обухватање тужбом као јединствене одлуке и првостепеног и другостепеног решења туженог послодавца којим је повређено његово право. Другостепена одлука обухвата и првостепену одлуку јер само заједно имају дејство коначне одлуке.

Како тужилац као постављено лице (у смислу члана 46. став 1. тачка 7. Закона о локалној самоуправи - „Службени гласник РС“, бр. 129/07) захтевом своје тужбе није обухватио и првостепену и другостепену одлуку тужене, није испунио прописани услов за судску заштиту из члана 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима, што је правилно оценио другостепени суд у побијаној пресуди.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**